

פניני הרמא

יו"ל ע"י "קהילת הרמה" בירושלים עיה"ק תובב"א
שע"י יוצאי ישיבה הרמה דלונדון יצ"ו

זמני עיה"ק ירושלים תובב"א:

הלקה"נ - 7:06 / צאת השבת [ר"ת] - 8:58

בנשיאות עט"ר מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי אליקים שלעזינגער שליט"א

מפניני רבינו:

אלה הדברים וגו'. (א. א.), במדרש: "אוכיחך ואערכה לעיניך, תרין אמוראין, חד אמר אעורר כל לעיניך, וחד אמר אסדיר כל לעיניך, אמר להם משה איני מוכיח אתכם על מה שאתם עתידים לעשות אלא על מה שעשיתם לשעבר" ע"כ, הכוונה שיש שתי דרכי תוכחה, לפשוטים צריך להוכיחם בפירוש שלא יעשו עוד כמעשיהם הרעים והיא תוכחה על העתיד, פי' אוכיחך אחר שאערכה מה שעשית. אבל לחשובים המבינים ומתבוננים בעצמם סגי בעריכת וסדור הדברים שעשו ומעצמם ישימו לב, והוא פי' אוכיחך על ידי שאערכה לעיניך, והבן.

(מתוך ספר בית אב על התורה ח"א)

ובדבר הזה אינכם מאמינים. (א. לב.), י"ל שמרמז בזה כי ענין ארץ ישראל הוא אבן בוחן ומקום לטעות, בנסיון אמונה.

(שם)

פניני דיומא ולקט מפי סופרים וספרים בעניני דיומא:

לפני ביאת המשיח איש כל הישר בעיני יעשה: על מה דכתיב בספר שופטים (יז. ו.): "בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה", אמר הגה"ק השרף מסטרליסק זיע"א שכמו שקודם מלוך מלך לבני ישראל בימי שפוט השופטים היה כל איש הישר בעיניו יעשה ואח"כ נגלה מלכות ישראל, כמו כן יהיה קודם ביאת משיח צדקנו בבחינת איש כל הישר בעיניו יעשה ואח"כ יתגלה מלכותו של מלך המשיח בב"א עכ"ד.

ספר אמרי קדוש (אות קיח)

הקוננות מביא את הגאולה. בספר תורת העולה לרבינו הרמ"א (לא נמצא לפנינו) מביא מעשה שאפלטון הפילוסוף הגדול בא לירושלים עם נבוכדנצר ולאחר

חורבן המקדש נכנס להר הבית וראה את ירמיהו הנביא בוכה מאד ומרים קול נהי וקינה על החורבן וישאל לו אפלטון ב' שאלות: א' אתה החכם בישראל מדוע אתה בוכה על עצים ואבנים, ב' הרי הבית כבר נחרב ואין ראוי לחכם לבכות על העבר, והשיב לו ירמיהו ואמר לו אתה בתור פילוסוף יש לך ודאי כמה ספיקות פילוסופיות אשר עדיין לא ידעת פתרונם, אמר לו אפלטון ודאי כן הדבר ויש לי הרבה ספיקות אשר חושבני שאין אף אחד בעולם שיפשוט לי אותם, אמר לו ירמיהו אמור לי אותם הספיקות ואני אפשוט לך ויאמר לו ספקותיו וירמיהו פשט לו את כולם כלאחר יד, אפלטון נדהם מאד מזה ותמה אם עומד לפניו ילוד אשה שיהיה מלא בחכמה רבה כל כך, ויאמר לו ירמיהו כל זה החכמה ששמעת שאבתי מעצים ואבנים אלו, ועל שאלתך השניה האיך נאה לחכם לבכות על העבר לא אוכל לענות לך כי אינך מסוגל להבין זאת ע"כ סיפור הדברים.

והוסיף ע"ז הסבא מקלם זצ"ל ואמר כי התשובה על שאלתו השני' פשוטה שאין אנו בוכים על העבר אלא על העתיד כי שערי דמעות לא ננעלו, ועי"ז נזכה לראות שוב בבנין ביהמ"ק בב"א, אלא שזה אין גוי יכול להבין, והוסיף הסבא ז"ל עוד שיש להתבונן מכאן גודל קדושת נשמת ישראל שדבר כזה אשר ההדיוט שבישראל מבין בפשטות לא הי' מסוגל להבין אפי' חכם גדול שבחכמי אומות העולם כאפלטון ע"כ.

(ספר לב אליהו בראשית ע' רס"ג)

* * *

קול רבינו [מאמרי השקפה ומוסר]:

מאמר "כיבוש ארץ ישראל"

[מתוך ספר בית אב שיחות החדש]

במה אדע (שם ח), וכמבואר בגמרא שהיתה זו טענה נגדו, ועי"ז נתגלגל גלות מצרים, יעויין **בנדרים** (דף לב).

ובדור המדבר בענין מרגלים בבחינה אחרת, הלא גדולי הדור היו נשיאי ישראל ולא האמינו בירושת הארץ ונתגלגל ששהו במדבר ארבעים שנה, וכן במעפילים עשו היפך אמונה ורצו

ובדבר הזה אינכם מאמינים בה' אלקיכם. (א. לב.) פירש"י שהוא מבטיחכם להביאכם אל הארץ ואינכם מאמינים בו, והוא פלא שדייקא בענין אר"י יש בו משום נסיון אמונה קשה ביותר בכל הדורות ובבחינות שונות.

וכן מצינו אצל אע"ה אשר האמין בד' ויחשבה לו צדקה (בראשית טו. ו.), ורק בהבטחת אר"י שאל

לעלות בכח ועוצם ידם, וכן הוא לדורות כאשר
אנו רואים בחוש, בדור המשכילים מחקו ענין
ירושת ארץ ישראל מסידורי התפלה, ובדור
הציונות חשכו עיני רבים של מאמיני ישראל
ומדמים שאפשר לכבוש אר"י בכחות טבעיים
היפך קודמיהם, ויהודים שלמים ויראים
ומאמינים בכל פינות התורה, כשבא לענין
האמונה בהבטחת אר"י כרצונו ית"ש, הם
נכשלים וגורמים ע"י זה אריכת הגלות ר"ל, והוא
ענין משיחי שקר למיניהם.

ויש להבין הדבר מעט ע"י מה שראיתי בספר
המספיק להר"א בן הרמב"ם (פרק על הבטחון) שכתב
בענין מדת הבטחון, שאל יבחר לו אדם אומנות
שהבטחון בה מוכרח, כגון צידי דגים ועופות
שבזה מוכרחים אל הבטחון, ואינו בגדר עבודת
ד', וגם לא יבחר באומנות שהבטחון בו קשה
ביותר, כיון שכל העסק בו בידי אדם וכחו ועוצם
ידו, אלא יבחר באומנות בינונית שהבטחון בו
אינו מוכרח וגם אינו קשה ביותר כגון הסחורה,
ע"י"ש בתוך דבריו, נאמר בזה שבטחון בד'
מתברר במקום שיש לטעות שבכח ועוצם יד בא
לו.

ואכן הוא ענין כיבוש אר"י, אצל אאע"ה נאמר
והאמין בד' בבשורת הבנים כי ידע שהדורות
אחריו לא יסתפקו בזה, כי מאת ד' להוליד בנים
ובנות, אבל בכיבוש אר"י חשש פן יטעו ח"ו
וידמו כי בכחם ירשו את הארץ, וכאשר היה כן
בדור המדבר.

ואכן יוצאי מצרים ידעו כי אנכי ד' אלקיך אשר
הוצאתיך מארץ מצרים, והבורא ית"ש הוריד להם
לחם מן השמים, אבל כשבאה השעה לכבוש
אר"י הוחל הנסיון ונזדמן הטעות, אם טעותם של
המרגלים כי עז העם ולא יוכל להתגבר עליהם,
אם טעותם של המעפילים שדימו כי יוכלו להם
בלתי רצונו ית"ש, בשעה שלמראית עין צריך
להשתמש בכחות הטבע והלב צריך להאמין כי
לד' הארץ ומלואה, הוא נסיונה של אר"י,
שבשעה שאנו מצוים בכיבושה היא נוחה
לירושה, ובשעה שאנו גולים ממנה אין למרוד
באומות אלא לצפות לירשה כשיעלה לרצון לפניו
ית"ש.

ויובן בזה המדרש עה"פ רב לכם טוב ההר הזה
פנו לכם צפונה, ובמדרש (א, טו) האריך בזה לרמז
כי נמנע מהם ליקח הר שעיר מחמת מצות כיבוד
אב של עשיו, טוב ההר הזה עד ביאת המשיח,
וי"ל ביאור הדברים כי קיום מצות כיבוד אב של
עשיו לא היתה מפני מצוותו של הקב"ה, אלא
שכן היה כדאי לעשיו כדי שיקבל ברכתו של
יצחק לצרכי העוה"ז ולפי דעתו ורצונו קיים
כיבוד אב, ואכן אם ישראל זוכים לירש הארץ
ברצונו ית"ש ולקיים מצוותו ית"ש לבד ודאי אין
מצות כיבוד אב של עשיו עומדת כנגדן, אבל
מחמת שטרם הגיעו לשלמות המדרגה ועדיין
ישנו להחשש שיטעו שאפשר ירושת הארץ
בהשתדלות אנושי ודרכי הטבע, אם כן מצות
כיבוד אב של עשיו קדמה להם, והוא שרמז
המדרש בזה אריכות הגלות, כי העמידה בנסיון
זה עדיין לא נשלמה, ורק כשנשלמה אמונתם
שאר"י ניתן רק בישועת ד' בלי כל השתדלות, אז
תם זכותו של עשיו.

ואיתא שם פנו לכם צפונה הה"ד דום לד'
והתחולל לו, היינו דצפונה מלשון צפיה לישועה,
ועוד שם צפונה, הצפינו עצמכם בתורה, שלא
יעלו על דעתם של ישראל שום מחשבות
וחשבונות טבעיים כלל אלא יהיו צפונים בתורה,
כי רק בכח התורה ומתוך השקפתה של תורה בלי
שום חשבונות שמחוצה לה יש לצפות לכבושה
של אר"י.

ויש לסמוך לזה מה שאמרו בברכות (דף מח:)
ובמדרש פרשת מטעי (כג, ז), תחלה תקנו לברך על
המזון, משנכנסו לאר"י הוסיפו ברכת הארץ, על
הארץ ועל המזון, חרבה הוסיפו בונה ירושלם,
שעדיין ברכת הארץ קיים ומצפים לבנינה,
וכשניתנו אנשי ביתר לקבורה הוסיפו ברכת הטוב
והמטיב, וצ"ב מה ענין אנשי ביתר לכאן? ונראה
שבא ללמד על אופן האמונה והצפיה לבנינה של
אר"י, אשר בה שורש ברכת הארץ והמזון, והוא
בלתי למרוד באומות ולבלתי להתעורר לכבוש
אר"י לפני הזמן כאשר עשה בן כוזיבא שדימה
לכבוש אר"י (יבמות דף עב. ברש"י).

ושם בברכות דרשו מנין לברהמ"ז מן התורה
ואכלת ושבעת וברכת זו ברכת הזן, את ד' אלקיך
זו ברכת הזמון, על הארץ זו ברכת הארץ הטובה

זו בונה ירושלים, וכן הוא אומר ההר הטוב הזה והלבנון אשר נתן לך זו ברכת הטוב והמטיב, ועי' בב"ח (ריש סי' קפח), עכ"פ לפי המבואר שפיר שייכת ברכת הטוב והמטיב לעיקר נוסח ברהמ"ז - אם מדאורייתא או דרבנן, עי' ירושלמי (ברכות פ"ז ה"א) - כי מכלל ההבטחה של בונה ירושלים היא הדרשה אשר נתן לך, שאין הארץ נתנת

לישראל אלא ממנו ית"ש, ואין כיבושה בידי אדם, ואנשי ביתר שלא זכרו דבר זה אמנם ניתנו לקבורה ועדיין אנו בגלות, והוא דאיתא בירושלמי מובא בבית יוסף (ריש סי' קפט) שכשנחרבה ביתר נגדע קרן ישראל ואין עתידה לחזור עד שיבא בן דוד, לכך סמכוה אצל בונה ירושלים.

על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה

לאור ימי עמק הבכא, בס"ד עלה בדינו ברוב טובו וחסדו ית' לסדר שידור ח', קול חוצב להבות אש, מפי עט"ד הוד כבוד רבינו מרן ראש הישיבה שליט"א, בו נזכה לשמוע דברי קינה ונהי על גלות השכינה ובניה מזה קרוב לאלפיים שנה, יעורר את הלבבות לשוב אל ה' ולבקש על גילוי כבוד שמים, בבנין ביהמ"ק בב"א

פרטי הזמן ומספר הטלפון יפורסם בס"ד בהמשך במודעה נפרדת

השתדלו והרבו תחינה ובקשה

נא להמשיך בהפצרת תפלה לרפואתה השלימה והקרובה של הילדה הרכה הנולדה

חיה יהודית בת רישא פראדיל

ברוך ה' שהתפלות אינן חוזרות ריקם מלפניו ית', וכבר השתחררה מבית החולים, אולם עדיין זקוקה

לרחמי שמים מרובים להחלמתה השלימה והתפחות הגוף עצהיו"ט

ויה"ר שישמע ה' קול שועתינו וישלח לה רפו"ש לכל אבריה וגידיה בקרוב ממש בתושח"י אמן